Pregaria.cat

Entrada

Arribada a la Pica

Per pregaria.cat el dg., 30/01/2011 - 09:00

Estimats amics:

Ahir a prop de les dues del migdia el Pau, la Mireia, l'Andreu i la Cristina vàrem arribar a dalt de la pica d'Estats.

Molt a prop del cim, férem un forat a la neu gelada fins a trobar l'amagatall de roques on col·locàrem el pessebre que portàvem des de Barcelona. No ens va resultar fàcil, feia un fred intens i ens va costat molt trencar el gel; però per fi allà dalt, al punt més alt de Catalunya, hi ha el pessebre. Poca estona després iniciàrem la baixada cap al refugi, on vàrem arribar a negra nit.

Aquesta tarda ens hem trobat al bar del carrer de Balmes i entre tots quatre us fem aquesta carta per felicitar-vos el Nadal, que us enviem per correu electrònic a tota la xarxa de la pvirtual i així la tindreu el 25 puntualment. Encara estem cansats; i també contents de la nostra excursió.

Ara cadascú escriurà unes ratlles del que ha estat per a ell l'Advent i quin és el seu desig del Nadal:

Cristina:

Jo portava el pessebre a la motxilla. Quan l'hi vaig posar em sentia carregada d'energies positives. Em feia il·lusió. No us penseu, no era gens pesat, menut i lleuger, fàcil de dur i per a mi un regal. Tota la pujada, força dura, per cert, em vaig sentir molt concentrada. Recordava tantes coses, tot mirant de no ensopegar. A la Pica, a pesar de la poca estona que hi vam estar, pel que més donava gràcies era pels moments de felicitat viscuts amb vosaltres. No exagero, ha estat el millor advent de la meva vida, en especial el darrer tros, quan cada dia tots quatre ens hem comunicat sobre el que vivíem cada dia. Un petó, una abraçada a tots els de la pregària virtual. Quedeu convidats pel proper any!!

Andreu:

Va ser una idea original. A mig advent ens vàrem adonar de que no fèiem res i que les bones intencions inicials se n'havien anat en orris. La idea la va tenir la Mireia. Cada nit, fins a l'anada a la Pica, podíem comunicar-nos a les 23:30. Com ha anat al dia? Has pregat avui? Alguna experiència important? I demà, què? És veritat que a cops ens petàvem de riure, però sabeu, ens motivava i resulta guai saber què han fet els amics i com cadascú ha viscut la preparació del Nadal. La Mireia té bones idees. És inspirada i inspiradora... ja, ja... Ha estat el millor advent de la meva vida; millor dit: potser l'únic . Petonets a tots.

Pau:

Ja ho han dit tot. Us explicaré un acudit. Diu que una parella no tenia fills i varen anar a Lourdes seguint el consell del mossèn a encendre un ciri per demanar descendència. Al cap de cinc anys el mossèn va tornar al poble i va anar a la casa de la parella. Els obre la porta una nena de quatre anys que donava la mà a un infant de dos. El mossèn va entendre que eren fills de la parella. "On són els pares?" La nena els diu: la mare és a la visita mèdica perquè diuen que venen dues germanetes alhora. "I el pare, on és?" Ha anat a Lourdes a apagar l'espelma.

El trobo boníssim... Bon Nadal!

Mireia:

Amics, ja ho veieu, el Pau no té remei, cada mitja hora riu 30 minuts. Quan pujàvem amb aquell fred polar ell cantava, i no parava de dir ocurrències. Aquest acudit potser el va explicar tres vegades i sempre acabàvem rient. Deia: perquè sigui Advent no hem de fer cara seriosa, al contrari, Nadal és una gran festa mundial. Molta gent no sap què celebra, i de fet, celebrem l'aniversari de Jesús. Us sembla poc? Hi estic d'acord. A la nostra església li manca alegria. Sembla que hem d'anar amb una cara tibada. Déu és amb nosaltres –o no?– doncs que no ens falti l'alegria. Això sí que és un bon regal, el millor, el més gran, i per sempre.

Adéu amics i amigues... L'Andreu, la Mireia, el Pau i la Cris són quatre universitaris que van fent camí i estan convençuts que per a ells i per a tots Jesús és l'autèntic regal de Déu a la nostra humanitat. Bon any nou.

Jesús Renau sj